

havn; der soldede han Pengene op og maatte laane sig frem for at komme hjem igen, og der udtales Formodning om, at han senere er havnet paa Ladegaarden. Om en tilskadekommen Murerarbejdsmand hedder det meget lakonisk: Købt Brændevin for Pengene; død allerede for 3—4 Aar siden paa Fattighuset. En anden Arbejdsmand brugte Erstatningen, 1,078 Kr., til en 3 Ugers Fornøjelsesrejse i Sverige og til at leve for $\frac{1}{2}$ Aar derefter og er nu daarligere stillet, end før han fik Erstatningen udbetalt.

Det er altsaa af 56 Tilfælde ikke saa faa ret grelle Eksempler paa, hvorledes det kan gaa med Hensyn til Kapitaludbetaling. Det viser sig, at skønt det i Almindelighed gaar godt, er der dog ikke faa Tilfælde, hvor det gaar endog meget daarligt. Nu forekommer det mig, at naar Samfundet paalægger sig betydelige Ofre til Gennemførelse af Arbejderes Ulykkesforsikring, maa det kræve, at de Skadeserstatninger, der udbetales, i saa vidt muligt alle Tilfælde kommer den tilskadekomne og dem, han skal forsørge, til gode paa en saadan Maade, at den vedkommende ikke gaar over paa det offentlige Fattigvæsen, efter at han har modtaget en betryggende Erstatning. Jeg tror, at dette vil man naa — det er i alt Fald et alvorligt Forsøg, naar man gaar den Vej, som Mindretallet har foreslaaet, at for alle de Invaliditeter, som udgør over 50 pCt., og naar Skadeserstatningen udgør over 3,000 Kr., skal Erstatningen som Regel anvendes til en Livrente, for saa vidt den vedkommende er fyldt 50 Aar, hvilket sidste maa anses for at være nødvendigt, da han i en yngre Alder vanskeligt vil kunne opnaa at faa en saadan Livrente, at han kan leve deraf. Jeg tror, at dette Forslag er paa sin Plads, og jeg anbefaler meget, at det tages under nøje Overvejelse under Sagens videre Gang.

Indenrigsministeren (Rode): Efter at Udvalgets Forslag og de forskellige Mindretals Forslag er saa udførligt begrundede, som sket er, vil Tinget maaske tilgive mig, at jeg ikke omtaler andre Forslag end dem, mod hvilke jeg har positive Indvendinger at gøre, og ikke udtaler mig i gentagende Ord om de Bestemmelser, som jeg kan give Tilslutning. Jeg skal i al Almindelighed kun sige, at jeg kan tiltræde alle de Ændringsforslag, som er stillede af Udvalget. Nogle af disse er fremkommet ved ministerielt Initiativ, de fleste under den nyttige Tankeudveksling, som i disse Maaneder, hvor Lov-

forslaget har været behandlet, har fundet Sted mellem Udvalget, Ministeriet og Arbejderforsikrings-Raadet. I denne Tilslutning til de forskellige Udvalgsforslag ligger dog ikke for alles Vedkommende en Erkendelse af, at de skulde betyde Forbedringer. Mange er det, men der er ogsaa andre, overfor hvilke jeg stiller mig tvivlende, og under Lovforslagets fortsatte Behandling vil selvfølgelig det forskellige Syn paa disse Ændringer bestemme min Stilling. Jeg skal for Nemheds Skyld tage de Bemærkninger, jeg har at gøre, i den Orden, i hvilken Ændringsforslagene er stillede.

Jeg skal begynde med at sige med Hensyn til det Mindretalsforslag af Socialdemokraterne og to radikale Medlemmer, som gaar ud paa at stryge Bestemmelsen om grov Uagtsomhed eller Beruselse som Anledning til Fortabelse eller Formindskelse af Erstatningen, at jeg overfor de Betragtninger, der har været gjorte gældende angaaende Redaktionen af dette Ændringsforslag, maatte foretrække — og jeg har udtalt, at jeg maatte foretrække —, at man helt strøg dette andet og tredje Punktum fremfor at gaa til de foreslaaede Redaktionsændringer, men jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, at Lovforslaget paa dette Punkt opretholdes saaledes, som det oprindeligt er fremsat.

I Anledning af Ændringsforslag Nr. 10, der er det første, hvor Spørgsmaalet om Appel til Domstolene er berørt, skal jeg kun sige, at det Standpunkt, jeg har indtaget overfor dette Spørgsmaal, ikke medfører nogen Modstand imod, at man vælger, at Domstolene skal være Appelinstant, i alt Fald i visse af disse Sager. Hvad jeg har taget absolut Standpunkt imod, er derimod, at man baade bruger Indenrigsministeriet og Højesteret som Appelinstant. Jeg tror, at det her er nødvendigt at foretage et Valg. Hvis man kunde blive enig om den Ordning at vælge Højesteret eller et Udvalg af Højesteret, hvis man vilde foretrække dette, fremfor at have Indenrigsministeriet som Appelinstant, skal det ikke møde Modstand fra min Side. Men at skabe to Appelinstanter i disse Sager er efter min Opfattelse, som helt er Arbejderforsikrings-Raadets, uheldigt. Det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), gaar ud paa at udvide Grænsen for, hvad der overhovedet kan appelleres. Det ærede Medlem foreslaar, at Afgørelser, som nu hviler hos det sagkyndige Skøn, og som kun kan afgøres af et sagkyndigt Skøn, skal føres frem til Afgørelse af en Domstol, som ikke er i Besiddelse af